

महान् व्यतिकरो रौद्रो योधानामन्वपद्यत । कर्णसायकनुन्नानां युध्यताञ्च शितैः शरैः ।
 ते बध्यमानाः समरे सूतपुत्रेण सृञ्जयाः । तमेवाभिमुखं यान्ति पतङ्गा इव पावकं ।
 तं दहन्तमनीकानि तत्र तत्र महारथं । क्षत्रिया वर्जयामासुर्धुगान्ताग्निमिवोत्पन्नं ।
 हतशेषास्तु ये वीराः पाञ्चालानां महारथाः । तान् प्रभग्नान् द्रुतान्वीरः पृष्ठतो विकिरञ्करैः ।
 अभ्यधावत तेजस्वी विशीर्णकवचध्वजान् । पातयामास तान् बाणैः सूतपुत्रो महाबलः ।
 मध्यन्दिनमनुप्राप्तो भूतानीव तमोनुदः ।
 इति श्रीमहाभारते कर्णपर्वणि कर्णयुद्धे चतुर्विंशतितमोऽध्यायः ॥ २४ ॥
 ॥ सञ्जय उवाच ॥ युयुत्सुं तव पुत्रस्य द्रावयन्तं बलं महत् । उलूको न्यपतन्तूर्णं तिष्ठतिष्ठेति चाब्रवीत् ।
 युयुत्सुश्च ततो राजन् शितधारेण पत्रिणा । उलूकं ताडयामास वज्रेणैव महाबलं ।
 उलूकस्तु ततः क्रुद्धस्तव पुत्रस्य संयुगे । क्षुरप्रेण धनुश्चिन्वा तापयामास कर्णिना ।
 तदपास्य धनुश्चिन्नं युयुत्सुर्वैगवत्तरं । अन्यदादत्त सुमहत्पापं संरक्तलोचनः ।
 शाकुनिस्तु ततः षष्ठा विव्याध भरतर्षभ । सारथिं त्रिभिरानर्च्छत्तच्च भूयो न्यविध्यत ।
 उलूकस्तन्तु विंशत्या विद्धा स्वर्णविभूषितैः । अथास्य समरे क्रुद्धो ध्वजश्चिच्छेद कोच्चनं ।
 स च्छिन्नयष्टिः सुमहान् शीर्यमानो महाध्वजः । पपात प्रमुखे राजन् युयुत्सोः काञ्चनध्वजः ।
 ध्वजमुन्मथितं दृष्ट्वा युयुत्सुः क्रोधमूर्च्छितः । उलूकं पञ्चभिर्बाणैराजघान स्तनान्तरे ।
 उलूकस्तस्य समरे तैलधातेन मारिष । शिरश्चिच्छेद भस्मेन यन्तुर्भरतसन्तम ।
 तच्छिन्नमपतद्भूमौ युयुत्सोः सारथेस्तदा । तारारूपं यथा चित्रं निपपात महीतले ।
 जघान चतुरोऽङ्गुलं तच्च विव्याध सप्तभिः । सोऽतिविद्धो बलवता प्रत्यपायाद्रथान्तरं ।
 तं निर्जित्य रणे राजन्नुलूकस्वरितो ययौ । पाञ्चालान् सृञ्जयांश्चैव विनिघ्नन्निशितैः शरैः ।
 शतानीकं महाराज श्रुतकर्मा सुतस्तव । व्यस्रस्ततरथञ्चके निमेषार्द्धादसम्भ्रमः ।
 हताश्वे तु रथे तिष्ठन् शतानीको महारथः । गदां चिच्छेप संक्रुद्धस्तव पुत्रस्य मारिष ।
 सा कृत्वा स्यन्दनं भस्म हयांश्चैव ससारथीन् । पपात धरणीं तूर्णं दारयन्तीव भारत ।
 तावुभौ विरथौ वीरौ कुरूणां कीर्तिवर्द्धनौ । व्यपाक्रमेतां युद्धान्तु प्रेक्ष्यमाणौ परस्परं ।
 पुत्रस्तु तव सम्भ्रान्तो विविंशो रथमारुहत् । शतानीकोऽपि त्वरितः प्रतिविन्ध्यरथं गतः ।
 सुतसोमन्तु शकुनिर्विद्धा तु निशितैः शरैः । नाकम्पयत् सुसंक्रुद्धो वार्य्याघ इव पर्वतं ।
 सुतसोमस्तु तं दृष्ट्वा पितुरत्यन्तवैरिणं । शरैरनेकसाहसैस्कादयामास भारत ।
 तान् शरान् शकुनिस्त्वं चिच्छेदान्यैः पतत्रिभिः । लज्जस्तस्मिन्वयोधी च जितकाशी च संयुगे ।
 निवार्य समरे चापि शरांस्तान्निशितैः शरैः । आजघान सुसंक्रुद्धः सुतसोमन्त्रिभिः शरैः ।
 तस्याश्वान् केतनं सूतं तिलशो व्यधमञ्जरैः । श्यालस्तव माहाराज तत उचुकुशूर्जनाः ।
 हताश्वो विरथश्चैव च्छिन्नकेतुश्च मारिष । धन्वी धनुर्वरं गृह्य रथाद्भूमावतिष्ठत ।